

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra, v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Záveským, advokátem se sídlem Lidické nám. 50, Jičín, proti žalovaným: **1) Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, **2) Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti sdělení žalovaného 1) ze dne 19. 1. 2009, čj. 38606/08-17210, a proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 25. 6. 2008, čj. 94953/2008/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2009, čj. 9 Ca 45/2009 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaným **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému advokátu stěžovatele JUDr. Jiřímu Záveskému **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8266 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 25. 6. 2008, čj. 94953/2008/KUSK žalovaný 2) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora ze dne 18. 4. 2008, čj. 2007/62454/ZPR/09/KUI, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady spojené s umístěním týraných zvířat do náhradní péče a s následnou péčí o ně a náklady na jejich léčení.

Sdělením ze dne 19. 1. 2009, čj. 38606/08-17210, žalovaný 1) vyrozuměl žalobce o tom, že neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci

shora uvedeného rozhodnutí žalovaného 2) a rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora ze dne 18. 4. 2008, čj. 2007/62454/ZPR/09/KUI.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného 2) i sdělení žalovaného 1) žalobou u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 27. 8. 2009, čj. 9 Ca 45/2009 - 42, odmítl.

Žalobce podle městského soudu ani přes výzvu ze dne 1. 4. 2009, čj. 9 Ca 45/2009 - 21, nesdělil, kdy mu byla napadená rozhodnutí (příp. sdělení) doručena. Žalovaný 2) přípisem ze dne 12. 5. 2009 městskému soudu sdělil, že jeho rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 14. 7. 2008, což doložil kopií doručanky. Městský soud pak uvedl, že dvouměsíční lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného 2) uplynula dne 15. 9. 2008. Městský soud neměl pochyb, že podal-li žalobce žalobu dne 16. 2. 2009, učinil tak po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Zmeškání lhůty pro podání žaloby přitom nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Městský soud proto žalobu v části směřující proti rozhodnutí žalovaného 2) a rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora ze dne 18. 4. 2008, čj. 2007/62454/ZPR/09/KUI, tvořícímu jeden celek s rozhodnutím žalovaného 2), odmítl jako opožděnou [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Dále se městský soud zabýval částí žaloby, již žalobce brojil proti sdělení žalovaného 1). Městský soud dovodil, že prohlášení žalobce, podle něž se dopustil omylu pokud proti tomuto sdělení brojil žalobou, nelze považovat za účinné zpětvzetí žaloby. Vzhledem k tomuto závěru městský soud vyšel z názoru žalobce vyjádřeného v jeho podáních ze dnů 20. 4. 2009 a 26. 4. 2009. Dovodil přitom, že předmětné sdělení není rozhodnutím ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., proto je vyloučeno ze soudního přezkumu. Z konstrukce § 94 odst. 1 správního řádu bylo městskému soudu zřejmé, že přezkumné řízení představuje zvláštní prostředek ochrany, který byl svěřen do rukou správních orgánů a na který není právní nárok. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení, ten však není návrhem na zahájení řízení. Pokud správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli. Dojde-li správní orgán k závěru, že účastníkem tvrzené důvody pro přezkoumání napadeného rozhodnutí nejsou dány, nevydává o tomto zjištění žádné rozhodnutí. V tomto případě totiž není důvodu zasahovat do právní sféry účastníků správního řízení, jejichž práva a povinnosti nejsou sdělením dotčeny. Vyrozumění o nezahájení přezkumného řízení proto není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky obsažené v § 65 odst. 1 s. ř. s. Tento úkon je podle § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. vyloučen z přezkumu ve správním soudnictví. Městský soud proto v odpovídající části žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Městský soud uzavřel, že nemohl přikročit k meritornímu projednání žaloby, kterou odmítl, zčásti pro její opožděnost a zčásti pro nepřípustnost.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení městského soudu kasační stížností, z tvrzeného důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost usnesení pro nedostatek důvodů.

K závěru městského soudu o opožděnosti žaloby v části brojící proti rozhodnutí žalovaného 2) stěžovatel namítl, že nebylo v jeho možnostech podat žalobu proti předmětným správním rozhodnutím dříve, než tak učinil, „*neboť až do okamžiku doručení sdělení/rozhodnutí Ministerstva zemědělství...objektivně nemohl vědět, s jakým výsledkem se ministerstva [správně - ministerstvo] s...návrhem vypořádalo*“. Teprve „*obeznámen s odmítavým stanoviskem ministerstva mohl...vypracovat a podat žalobu, nikoli však dříve, neboť by bylo absurdní a z pohledu zákona i vyloučené napadat žalobou neznámý, dokonce v té době neexistující akt ústředního správního orgánu*“. Ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. podle stěžovatele „*brání tomu, aby účastník správního řízení podal žalobu dříve než o jeho odvolání, rozkladu, návrhu na přezkum správního aktu mimo odvolání, atd. rozhodne příslušný správní úřad*“. Stěžovatel podotkl, že pokud by žalobu proti rozhodnutí žalovaného 2) podal předtím, než žalovaný 1) posoudil jeho podnět k zahájení přezkumného řízení, zaujal k němu právní názor a seznámil s ním písemně stěžovatele, „*správní soud by nepochybně takovou žalobu odmítl s odůvodněním, že byla podána předčasně*“. Je tedy logické, že stěžovatel vyčkal stanoviska žalovaného 2) a teprve poté, kdy mu bylo doručeno a mohl se seznámit s důvody, pro něž tento žalovaný návrhu nevyhověl a přezkumné řízení nezačal, podal v nejkratším čase žalobu k soudu. Stěžovatel uzavřel, že „*Ministerstvo zemědělství společně s Městským soudem v Praze daly vzniknout situaci, kterou lze označit jako past či začarovaný kruh*“, jelikož by pokaždé bylo rozhodnuto o „*odmítnutí žaloby, ať pro její předčasnost nebo opožděnost*“. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na posuzování včasnosti podání ústavní stížnosti ve vztahu k vyčerpání mimořádných opravných prostředků s tím, že tento příklad lze „*pro jeho logiku v plné míře vztáhnout i na řízení před civilními a správními soudy*“.

Dále stěžovatel namítl, že městský soud není místně příslušným soudem k projednání a rozhodnutí o žalobě, kterou stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného 2), resp. rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora, tedy proti rozhodnutím „*středočeských správních úřadů*“. Místně příslušným k rozhodnutí o žalobě byl podle stěžovatele Krajský soud v Praze jako „*soud pro Středočeský kraj*“, kterému byl městský soud povinen postoupit žalobu.

K závěru městského soudu o neúčinném zpětvzetí žaloby v části týkající se sdělení žalovaného 1) stěžovatel namítl, že nebyl „*důvod k zpětvzetí žaloby v části týkající se tzv. sdělení Ministerstva zemědělství, jestliže petit žaloby neobsahoval návrh na zrušení tohoto neformálního aktu*“. Z podání stěžovatele ze dne 20. 4. 2009 a 26. 4. 2009 podle něj jednoznačně vyplývalo, že se žalobou nedomáhal přezkoumání a zrušení sdělení žalovaného 1). Stěžovatel tvrdil, že jeho prohlášení nebylo možno vyložit jinak, než bylo míněno a napsáno. Doplnil také, že z petitu žaloby je mimo jakoukoliv pochybnost zřejmé, že se v řízení před městským soudem domáhal zrušení správních aktů Městského úřadu Kutná Hora a žalovaného 2). Městský soud se „*k otázce předmětného sdělení Ministerstva zemědělství upnul pouze z toho důvodu, aby žalobu, kterou by jinak musel postoupit Krajskému soudu v Praze, mohl ponechat ve své kompetenci*...“.

Stěžovatel také namítl, že městský soud zatížil napadené usnesení nepřezkoumatelností, nevypořádal-li se s žalobními námitkami poukazujícími na nicotnost napadených rozhodnutí, námitkami promlčení resp. prekluze nároku Města Uhlířské

Janovice a námitkou litispendence či absolutní neplatnosti smluv uzavřených mezi městským úřadem a obstaravateli. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je podle stěžovatele povinností soudu přihlížet z úřední povinnosti ke skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, jakými jsou absolutní neplatnost smlouvy nebo prekluze. Městský soud navíc bez vysvětlení ignoroval judikaturu, kterou stěžovatel citoval na podporu svých argumentů. V této souvislosti stěžovatel doplnil, že odmítnutí žaloby by bylo zákonné pouze tehdy, pokud by nebyly namítány vady napadených rozhodnutí, jimiž se soud musí zabývat z úřední povinnosti. Je-li žalobou napadené rozhodnutí paaktem, nelze ani teoreticky uvažovat o tom, že by byla žaloba podána opožděně.

K závěru městského soudu, že přes výzvu nedoložil, kdy mu byla napadená rozhodnutí doručena, stěžovatel poznamenal, že *„dokladovat, kdy byly úřední písemnosti doručeny účastníku řízení, je povinen příslušný správní úřad, nikoli účastník“*.

Stěžovatel odmítl závěr městského soudu, že žalobou ve správním soudnictví nelze brojit proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti kterému je přípustný opravný prostředek. Konstatoval, že správní soud může přezkoumat rovněž rozhodnutí vydané v prvním stupni, a to zejména *„v situaci, kdy by napadené rozhodnutí o odvolání zrušil z důvodu jeho nezákonnosti nebo deklaroval jeho nicotnost, ale přezkumem by zůstalo nedotčeno rozhodnutí nalézacího orgánu...“*.

IV.

Žalování se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Na okraj přitom uvádí, že stížní námitky lze z podstaty věci podřadit pouze pod stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Nesprávné podřazení námitky ovšem nemá vliv na posouzení kasační stížnosti v celém jejím rozsahu.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítl nesprávné posouzení otázky včasnosti podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného 2). Domníval se, že § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle kterého soud odmítne návrh, je-li podán předčasně či opožděně, *„brání tomu, aby účastník správního řízení podal žalobu dříve než o jeho odvolání, rozkladu, návrhu na přezkum správního aktu mimo odvolání, atd. rozhodne příslušný správní úřad“*. Tvrdil také, že pokud by žalobu podal dříve *„správní soud by nepochybně takovou žalobu odmítl s odůvodněním, že byla podána předčasně“*.

Nejvyšší správní soud neshledal námitku důvodnou. Předpokladem projednání a vydání meritorního rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je podle § 5 s. ř. s. za použití § 68 písm. a) s. ř. s. vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním

řízení. Lze-li podle § 65 odst. 1 s. ř. s. brojit pouze proti takovému úkonu správního orgánu, který je způsobilý založit, změnit, rušit či závazně určit práva a povinnosti žalobce, půjde v naprosté většině případů právě o rozhodnutí správního orgánu o řádném opravném prostředku, neboť teprve toto rozhodnutí se, není-li vyloučen odkladný účinek řádného opravného prostředku, projevuje v právní sféře adresáta veřejné moci. Tento závěr přitom plyne i z § 69 s. ř. s., neboť žalovaným je správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proti kterému stěžovatel brojil, je pravomocné rozhodnutí žalovaného 2) vydané v řízení o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora (jakkoliv stěžovatel zároveň navrhl zrušení rozhodnutí vydaného v prvním stupni). Podáním odvolání proti rozhodnutí městského úřadu stěžovatel splnil podmínku vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení. Rozhodnutí žalovaného 2) bylo stěžovateli doručeno dne 14. 7. 2008, lhůta pro podání žaloby tedy podle § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula dne 15. 9. 2008 (den 14. 9. 2008 připadl na neděli). Stěžovatel podal žalobu dne 16. 2. 2009, tedy opožděně a městský soud žalobu v příslušné části správně odmítl [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Skutečnost, že stěžovatel inicioval přezkumné řízení, resp. vyčkal vyrozumění žalovaného 1) o tom, že toto řízení nezahájí, nemá pro posouzení včasnosti žaloby proti rozhodnutí žalovaného 2) význam. Přezkumné řízení není řádným opravným prostředkem ve správním řízení, který by byl stěžovatel povinen vyčerpat. Jde o mimořádný dozorčí prostředek mimo dispozici účastníka správního řízení, na který není právní nárok. Účastník řízení je pouze oprávněn dát podnět k jeho zahájení.

Námítka stěžovatele, že by městský soud nepochybně žalobu podanou před vyrozuměním stěžovatele žalovaným 1) o tom, že v předmětné věci nezahájí přezkumné řízení, odmítl pro předčasnost, není důvodná. Brojil-li by stěžovatel ve lhůtě dvou měsíců poté, co se pravomocné rozhodnutí žalovaného 2) projevilo v jeho právní sféře, proti takovému rozhodnutí řádnou žalobou, byl by městský soud povinen žalobu projednat a meritorně o ní rozhodnout.

Odkaz stěžovatele na posuzování včasnosti podání ústavní stížnosti ve vztahu k vyčerpání mimořádných opravných prostředků není příléhavý. Tvzení, že tento příklad lze pro jeho logiku v plné míře vztáhnout i na soudní řízení správní, neobstojí. Soudní řád správní oproti zákonu č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, neváže posuzování včasnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu na (vy)čerpání mimořádných opravných prostředků, byly-li podány. Nadto je třeba v této souvislosti připomenout shora naznačená specifika přezkumného řízení jako zvláštního dozorčího prostředku ochrany, který je mimo faktickou dispozici účastníka správního řízení. Stížní námitka proto není důvodná.

Stěžovatel v této souvislosti rovněž nesprávně namítl, že „*dokladovat, kdy byly úřední písemnosti doručeny účastníku řízení, je povinen příslušný správní úřad, nikoli účastník*“ Podle § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je totiž jednou z náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu uvedení dne doručení nebo jiného oznámení napadeného rozhodnutí žalobci. Zjistil-li však městský soud datum doručení napadeného rozhodnutí

stěžovateli jiným způsobem, nezpůsobila tato vada neodstranitelný nedostatek žaloby bránící [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

K námitce stěžovatele, že správní soud může přezkoumat rovněž rozhodnutí vydané v prvním stupni, a to zejména „*v situaci, kdy by napadené rozhodnutí o odvolání zrušil z důvodu jeho nezákonnosti nebo deklaroval jeho nicotnost, ale přezkumem by zůstalo nedotčeno rozhodnutí nalézacího orgánu...*“, je třeba poznamenat, že dle § 78 odst. 3 s. ř. s. může soud, zrušuje-li rozhodnutí, podle okolností zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Může tak ovšem učinit pouze v případě, kdy žalobu projedná a věcně o ní rozhoduje. K tomu v posuzované věci nedošlo.

Dále stěžovatel namítl, že městský soud nebyl k rozhodnutí o žalobě místně příslušný, protože stěžovatel brojil proti rozhodnutím „*středočeských správních úřadů*“. Místně příslušným k rozhodnutí o žalobě byl proto Krajský soud v Praze jako „*soud pro Středočeský kraj*“, kterému byl městský soud povinen postoupit žalobu.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

V posuzované věci brojil stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného 2). Ten je ve smyslu citovaného ustanovení správním orgánem, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni. Jakkoliv lze stěžovateli přisvědčit, že jde o „*středočeský správní úřad*“, nic to nemění na skutečnosti, že sídlo žalovaného 2) se nachází v obvodu, pro který je podle příloh č. 2 a č. 4 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, místně příslušný městský soud. Tento závěr není ovlivněn ani tím, že správní orgán prvního stupně má sídlo mimo obvod městského soudu. Stížná námitka proto nebyla důvodná.

Stěžovatel také namítl, že žalobou nebrojil proti sdělení žalovaného 1), jímž byl vyrozuměn o tom, že ve věci nebude zahájeno přezkumné řízení. K závěru městského soudu o neúčinném zpětvetí žaloby v části týkající se sdělení žalovaného 1) podotkl, že nebyl „*důvod k zpětvetí žaloby v části týkající se tzv. sdělení Ministerstva zemědělství, jestliže petit žaloby neobsahoval návrh na zrušení tohoto neformálního aktu*“. Podle stěžovatele z jeho podání ze dne 20. 4. 2009 a 26. 4. 2009 vyplývalo, že se nedomáhal přezkoumání a zrušení sdělení žalovaného 1) a tato skutečnost byla zřejmá i z petitu žaloby.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud přípisem ze dne 1. 4. 2009, čj. 9 Ca 45/2009 - 21, mj. vyzval stěžovatele k úpravě žalobního petitu s tím, že „*(n)a titulní straně žaloby totiž žalobce uvádí, že se žalobou domáhá mj. též zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 19. 1. 2009, čj. 38606/08-17210, nicméně v žalobním petitu (návrhu výroku rozsudku) toto rozhodnutí uvedeno není*“. Stěžovatel následně v podání ze dne 20. 4. 2009 uvedl, že „*vlastně nejde o meritorní rozhodnutí ústředního správního úřadu..., nýbrž pouze o neformální sdělení, že...se nehodlá zabývat mým návrhem na přezkum zákonnosti shora uvedených správních rozhodnutí v řízení mimo odvolání. Domáhat se soudního přezkumu sdělení, které svou povahou není pravomocným správním rozhodnutím,*

bylo by zřejmě kontraproduktivní aktivitou.“ V podání ze dne 26. 4. 2009 posléze stěžovatel uvedl, že „Ministerstvo zemědělství tedy žalováno není, neboť zde není rozhodnutí, které vydalo a jež bych mohl napadnout žalobou. Žalovaným tak zůstává pouze Krajský úřad Středočeského kraje, který jakožto odvolací orgán ve věci rozhodl naposledy....“

Nejvyšší správní soud proto přisvědčil stěžovateli, že z podání ze dne 20. 4. 2009 a 26. 4. 2009 jednoznačně plyne, že podanou žalobou proti sdělení žalovaného 1) nebrojil. Jakkoliv by jinak závěry městského soudu ve vztahu k tomuto sdělení obstály, bylo posouzení přípustnosti žaloby v této části nadbytečné.

Zároveň však Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel nebyl napadeným usnesením zkrácen na svých právech. Vypořádání otázky přípustnosti této části žaloby se totiž přes chybějící podmínky řízení nemohlo projevit se v jeho právní sféře. Zrušení usnesení městského soudu, protože se zabývalo otázkou přípustnosti žaloby ve vztahu ke sdělení žalovaného 1), by bylo formalismem, nadto odporujícím principu hospodárnosti soudního řízení. Z výše uvedeného je totiž zřejmé, že by výrok rozhodnutí městského soudu v dalším řízení zůstal zcela nezměněn a došlo by pouze k vypuštění části jeho odůvodnění. Dospěl-li městský soud ke správnému závěru o odmítnutí žaloby, byť ve vztahu k části žaloby s nesprávným (resp. nadbytečným) odůvodněním, může Nejvyšší správní soud tuto vadu korigovat svým rozhodnutím.

Uvedl-li stěžovatel, že se městský soud „*k otázce předmětného sdělení Ministerstva zemědělství upnul pouze z toho důvodu, aby žalobu, kterou by jinak musel postoupit Krajskému soudu v Praze, mohl ponechat ve své kompetenci...*“, odkazuje Nejvyšší správní soud na shora přijaté závěry, pokud jde o místní příslušnost městského soudu k projednání a rozhodnutí o žalobě podané stěžovatelem v této věci.

Stěžovatel namítl i nepřezkoumatelnost usnesení městského soudu. Důvodnost stížní námitky přitom spatřoval v tom, že se městský soud nevypořádal s žalobními námitkami poukazujícími na nicotnost napadených rozhodnutí, námitkami promlčení resp. prekluze nároku Města Uhlířské Janovice, námitkou litispendence či absolutní neplatnosti smluv uzavřených mezi městským úřadem a obstaravateli. Městský soud byl podle stěžovatele povinen přihlídnout z úřední povinnosti ke skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, jakými jsou absolutní neplatnost smlouvy nebo prekluze. Městský soud také podle stěžovatele bez odůvodnění ignoroval judikaturu, citovanou na podporu žalobních argumentů.

Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je povinen přihlídnout z úřední povinnosti k některým skutečnostem rozhodným z hlediska hmotného práva. Správní soudy však poskytují ochranu veřejným subjektivním právům nebo rozhodují v dalších věcech pouze v případě, jsou-li splněny podmínky řízení. Ty představují podmínky toho, aby se soud mohl podaným návrhem (žalobou) věcně zabývat a rozhodnout. Není-li dána některá z podmínek řízení, soud nemůže o žalobě meritorně rozhodnout a odmítne ji (§ 46 odst. 1 s. ř. s.).

V posuzované věci městský soud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nerozhodoval věcně, protože nebyly dány podmínky řízení. Tato

skutečnost vylučuje, aby posuzoval důvodnost námitek, které stěžovatel vznesl v žalobě. Městský soud proto nezatížil své usnesení nepřezkoumatelností, pokud nevypočítal žalobní námitky. Tento závěr platí v plném rozsahu i pro námitky poukazující na nicotnost rozhodnutí správního orgánu. Nelze než zopakovat, že předpokladem věcného posouzení žaloby a rozhodnutí ve věci je mj. splnění podmínek řízení. Posouzení případné nicotnosti správního rozhodnutí je součástí jeho věcného přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2009, 8 As 57/2009 - 488, www.nssoud.cz). Ani tato stížní námitka tak nebyla důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovaným, jimž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud tuto náhradu nepřiznal, neboť jim náklady řízení nad rámec jejich běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a nahlédnutí do spisu dne 16. 12. 2009) a dále 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a f), odst. 3 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 4800 Kč. Za podání soudu ze dne 5. 1. 2010 Nejvyšší správní soud nepřiznal advokátovi odměnu, ani náhradu hotových výdajů, neboť se nejedná o důvodně vynaložený náklad (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*), zástupce totiž v podání pouze odkázal na obsah předchozích podání stěžovatele. Nejvyšší správní soud dále ustanovenému advokátovi v souvislosti s nahlédnutím do spisu přiznal dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. náhradu cestovních výdajů ve výši 1346 Kč (výdaj na provoz vozidla na trase Jičín – Praha a zpět, 216 km x 6,23 Kč), a náhradu za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 800 Kč (čtyři zameškané hodiny). Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se zvyšuje jeho nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 věta druhá s. ř. s.). Částka daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 1320 Kč. Částka 8266 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu